

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 89

Číslo 4

25. ledna 2009

Cena: 7 Kč

SE SVĚTOVÝM DNEM MODLITEB LETOS DO PAPUY NOVÉ GUINEJE

Ekumenické shromáždění v rámci Světového dne modliteb se koná tradičně první pátek v březnu. Letos to bude 6. března. Liturgii tentokrát připravily ženy z Papuy Nové Guineje. Na ostrově Papua a přilehlém souostroví v jižním Pacifiku severně od Austrálie žije na rozloze 462 tisíc km² 6 milionů obyvatel, kteří mluví přes 800 jazyky. 90 % obyvatel jsou křesťané - 27 % římskokatolíci, 19 % lutheráni, 11 % metodisté, 10 % adventisté sedmého dne a 10 % letniční křesťané. Křesťanství misionáři sem přišli před 125 lety a protože tady působila řada denominací, docházelo ke sporům i mezi nově získanými křesťany. Dnes církve spolupracují mj. i díky Světovému dni modliteb. Ve výboru Světového dne modliteb jsou zástupkyně všech sedmi církví zastoupených v Ekumenické radě církví (římskokatolická, lutherská, gutnius lutherská z USA, sjednocená, anglikánská, baptistická, Armáda spásy). Přípravy se však účastní i další církve, např. adventisté sedmého dne a letniční.

Papua Nová Guinea je zemí velkých protikladů. Sužují ji časté přírodní katastrofy (zemětřesení, povodně, tsunami, sopečná činnost, hurikány). Protože část obyvatelstva žije primitivním způsobem v kmenovém uspořádání, nejsou řídké ani střety mezi kmeny. Země je nestabilní (i měna), je zde vysoká nezaměstnanost a kriminalita, vyskytuje se domácí násilí a alkoholismus. Příroda je drancována těžbou nerostného bohatství (zlato, měď a jiné rudy, ropa) a je ohrožována i kácením pralesů, které pokrývají tři čtvrtiny území. Přes 57 % obyvatel je negramot-

ných. Školní docházka je sice povinná, a to 8 let, ale už od 3. třídy je nutné platit školné, které si řada lidí nemůže dovolit. První školy, zřizované na misionářských stanicích, byly pouze pro chlapce. Posláním dívek byla práce v domácnosti. Manželky misionářů přijímaly dívky jako pomocnice v domácnosti a přitom je učily číst a psát.

Tradiční úlohou žen byla těžká práce v domácnosti a na zahradě. Ženy jsou stále podřízeny mužům - někde dosud existuje mnohoženství. Symbolem houževnatosti a síly žen je bilum - překrásné barevně pestré umělecky vytvářené velké tašky (sítovky), které unesou i přes 20 kg. Pro Papuu Novou Guineu jsou tak typické, že se dostaly i do znaku letošního Světového dne modliteb. Nedostatek kvalitní lékařské péče a lékařů působí mj. vysokou úmrtnost dětí. Letošní sbírkou proto podpoříme český projekt pro děti v Papui Nové Guineji a částečně pomůžeme dvěma střediskům pomoci v naší republice. Společná celorepubliková sbírka má vyjádřit posláním Světového dne modliteb: poznávat - modlit se - konat (pomáhat). Sbírkou je možné zaslat na účet č. 1925994339/0800. Část sbírky loňského roku (3000 euro) podpořila projekt německých sester v Guayaně a dva diakonické projekty pomoci v naší republice (Středisko diakonie Betlém v Kloboukách u Brna a středisko Církve bratrské Bethesda).

Předsedkyní českého výboru SDM je naše farářka z Rychnova nad Kněžnou Mgr. Alena Naimanová, která ochotně poskytne radu i informací.

(noe)

JEŠTĚ DODATKEM K WIKIPEDII

Redakci Českého zápasu se po uveřejnění naší polemiky s osobitým portrétem Církve československé husitské ve Wikipedii přihlásil jeden z jejích pracovníků-editorů s několika poznámkami. Jsou v lecčems příznačné a ne že by nás zrovna upokojovaly.

Úvodem se nám dostává poučení, jež může být užitečné řadě našich čtenářů. Články do Wikipedie může "editovat" každý, při dodržení zá-

kladních pravidel. Zrovna tak je možné články opravovat, doplňovat. Lepší však asi bude, když příspěvky do ní budou hned psány poučeně a sine ira et studio (bez hněvu a zášti).

Jestliže jsme se podívovali u autorů zmíněného portrétu jejich podivnému nakládání s dějinnými fakty, i pisateli-editorovi zřejmě není úplně cizí tato metoda, postrádající dostatečné senzorium pro požadavek vyváženého stanoviska k událostem a cit pro jejich nepředpojaté komentování.

I když nějakou tu chybičku v textu pisatel připouští, zastává se např. otištěné informace o přejímání kostelů Německé evangelické církve Církvi československou husitskou (zmíněna není na tom se podílející Českobratrská církev evangelická). Shrňme tedy pro něj i pro své čtenáře: Převzetí německých římskokatolických kostelů českou Římskokatolickou církví bylo zcela v pořádku (asi se s původními majiteli na tom dohodla), zatímco to druhé se odehrálo s nečistým záměrem a jako "velká materiální injekce, a je to důkaz extrémní přízně KSČ". K přejímání kostelů ovšem docházelo bezprostředně od konce druhé světové války, v souvislosti s "vyhnáním" sudetského obyvatelstva. To sice komunisté v naší zemi byli už vlivní, ale ještě ne samovládci. Jak už jsme napsali v prvním svém ohlasu: Asi by bylo bývalo lepší, kdyby ty kostely byly předány armádě či jezdeckům, ne nějakým evangelíkům a husitům!

Stejně problematické zůstávají pi-

satelovy poznámky k portrétu ČČSH za dvacetiletí, jež uplynulo od sametové revoluce. (Připomínáme, že zmíněno nebylo nic než dva biskupské skandály.) Jsou to prostě "nejznámější věci", a to ještě prý můžeme být rádi, že tam "dosud není zmínka", že je to církev nejrychleji se zmenšující. Tak si říkám, co kdybychom my po způsobu těchto ideologů onen úbytek svého členstva interpretovali tak, že ČČSH utrpěla za éry komunismu ze všech církví nejvíce?

Pisatel se domnívá, že celý článek napsali katolíci - "dobrovolníci bez religionistického/theologického vzdělání". K tomu bychom pověděli, že takoví by se neměli motat do záležitostí vzdělávacího řádu. Však také některé pasáže, stojí psáno dál, "psali s jistým uspokojením" a "vyřizovali si s vámi úcty".

Dále se v dopise této církvi přičítá k tíži, že komunisté ji hodlali "využít jako beranidlo" při likvidaci Římskokatolické církve. Nebylo to spíše tak, že podobný šílený nápad se zrodil v myšlenkovém trastu zvaném Státní úřad pro věci církevní (Fierlinger, Čepička, Plíhal), a sotvaže byl jen zmíněn, postavili se mu patriarcha Fr. Kovář a další s příkladnou odvahou na odpor?

Vděční máme prý být i za to, že v článku se nerozmazává zmíněné selhání pražského biskupa, jež bylo "katastrofálním selháním celé diecéze". Ano, těsná většina synodálů původně podržela biskupa v úřadu (u římských katolíků by se jich nikdo ani neptal). Selhání spočívalo

Dokončení na str. 4

ZAUJÍMAVÝ OBJAV

Všetko začalo pohrebom Ing. arch. Hany Petraturevej. Odišiel krásny človek, účastník pravidelných bohoslužieb v Bratislave, členka stavebnej komisie diecéznej rady. Odišla náhle, bez toho, že by sa s nami rozlúčila. Istá bezradnosť, ktorá prichádza pri každej smrti...

Potom došlo k objavu, či skôr nálezu. Niekde, zasunutá v zásuvke, sa objavila audiokazeta, ktorá má neskutočnú hodnotu nielen pre rodinu, ale aj historickú hodnotu výpovede spomienok na Slovenské národné povstanie z pohľadu 9-ročného dievčatka, ktoré nechápe čo sa deje, prečo utekať pred blížiacou sa nemeckou armádou. Celá spomienka je umiestnená do roku 1944. Blíži sa koniec vojny. K tomu však je potrebné si uvedomiť, že Slovenskom prebieha aj vojna vnútorná - a to medzi vládnucou klerikálnou klikou prezidenta Tisa na strane jednej a na strane druhej povstanie z väčšej časti evanjelickej, ale aj časti reprezentantov marxistických ideí. V povstaní však boli

aj ľudia, ktorí neboli nijako zaradení. Mali len už všetkého dost a tak sa pridali. Slovenské národné povstanie však bohužiaľ skončilo ako všetci historicky vieme. Bolo však dokladom, že vlastný národ si prial štát československý, nie štát slovenský. Na nájdenej kazete sú popísané veľmi expresívne momenty, kedy malé dieťa nechápe, prečo sa musí otecko schovávať, prečo musia utekať, prečo sú na nich niektorí ľudia mimoriadne dobrí a potom sa objavujú ľudia naopak mimoriadne nepríjemní, sebeckí a zlí.

Hĺbka zápisu tkvie v tom, že nejde o vykonštruovaný retrospektívny zápis, ale ide o zápis, ktorý je vytvorený pre deti sestry Ing. arch. Petraturevej, aby vedeli a pochopili. Pochopili, čo všetko postretlo českú menšinu v rokoch 1939 - 40: "Čecha do mecha, mech do Dunaja". Kolko však múdrych slovenských občanov sa postavilo proti tejto skutočnosti. Manžel sestry Petraturevej prepíše tento zvukový materiál. Tešíme sa, že

z neho bude väčšia časť vytlačená v Českom zápase, aby sme aj my pochopili utrpenie tých, ktorým bola zakázaná Cirkev československá husitská, ale aj tých bezmenných Čechov, ktorí na výzvu Masaryka išli v rokoch 1918 - 20 hájiť Československú republiku proti Republike Rád. Išli pomáhať až do končín, kde ešte nebola elektrina, nebolo pohodlie a skutočne začínala kultúra. A oni išli, obetovali časť svojho života a za dvadsať rokov boli vyhánaní ako ľudia druhej kategórie.

Jan Hradil

Pozn.:

Otec sestry architektky Petraturevej Ing. Ladislav Krýsl bol za Povstania členom Martinského revolučného výboru a preto z rozhodnutia fašistických mocipánov mal byť po dosiahnutí zastrelený bez súdu. Pod cudzím menom utekal Slovenskom a po víťazstve komunistckej kliky bol opäť prenasledovaný a väznený.

Těšíme se na nový rok 2009?

Máme po Vánocích, po Novém roce, čas ubíhá jako splašený. Co nám přinese rok 2009? Na přelomu roku obvykle bilancujeme předchozí rok a představujeme si, co nám ten nadcházející přinese. Na co se můžeme těšit, z čeho máme obavy.

Není tu mnoho radostného v tomto světě. V televizních zprávách na nás křičí záběry válečných akcí v Gaze, raket odpalovaných na izraelská města, dlouhodobý spor, teroristické útoky v Indii, vraždy, sebevraždy, krádeže, pedofilie, hlad a bída v Africe, nečekaná světová finanční krize, propouštění a nezaměstnanost, počasí občas vymknuté z kloubů, avizované zdražení nájmu a elektřiny, nejistota ekonomických prognóz... Neradostné vyhlídky.

A co my křesťané na to? Mohu vás ujistit, že Hospodin nás chce potěšit. Mohu vás ujistit, že Bůh je s námi. Že se mu vláda z ruky nevymkne.

„Radost Hospodinova budí síla vaše,“ říká Nehemiáš. Tehdy opravovali po návratu ze zajetí hradby a chrám v Jeruzalémě. Rukama stavěli zdi, myslí a ústy chválili Hospodina. „Milosrdenství Hospodinovo je každý den nové,“ říká žalníka.

„Nebojte se, já jsem s vámi až do skonání světa,“ říká Ježíš. A také: „A na té skále vybudují církev svou a brány pekelné ji nepřemohou“. Zdá se nám, že církev slábně a zmenšuje se? Ne, nezanikne, ani brány pekla, jakéhokoliv lidského i duchovního pekla ji nepřemohou!

Žádné problémy, úzkosti, terorismus, nemoci, nezaměstnanost, bankrot, finanční krize, zdražování nájmu a elektřiny, bída duchodců, rasismus, zhmotnělé nenávisti nás lidí, i ten "Velký bratr", který nás čím dál víc sleduje a kontroluje, přý dostaneme biometrické pasy, a bude se o nás všechno časem vědět, ba i nouze prázdné peněženky a oči pro pláč, z toho, co nás zaskočí.

...Ne, NIC nás neodloučí od lásky Kristovy, ani smrt ani život, ani knížata, ani mocnosti... Prostě nic. Boží láska ven vyhání bázeň (strach)!

To nám přinese nový rok 2009. Hospodinovu lásku, Boží ochranu, Ježíšovo odpuštění a milost a sílu Ducha svatého! Hospodinovo milosrdenství bude každý den nové i v roce nadcházejícím. Věříme tomu??? Bůh říká mnohokrát: NEBOJ SE! „I kdybych šel údolím smrti, nebudu se bát, ty se mnou jsi.“

Rok 2009, zase jsme blíže Boží lásce a Božímu království. Nehleďme na to, co je viditelné, ale na Boží skutečnosti, které nevidíme, ale vírou přijímáme!

Milost vám a pokoj v Kristu Ježíši v roce 2009.

Váš Mgr. Petr Mečkovský

Z kazatelského plánu

3. neděle po Zjevení Páně

Téma: Blahoslavení čistého srdce

Ve všech Ježíšových blahoslavenstvích jde o budoucnost Božího království. Vidět Boha tváří v tvář není dáno v přítomnosti nikomu, toliko Synu Božímu. V budoucnosti pak těm, kdo svou časnost prožili s čistým srdcem. Jsme-li v Ježíši Kristu novým stvořením, pak je Ježíš Kristus vyslyšením prosby: "Stvoř mi, Bože, čisté srdce a ducha přímého obnov ve mně." Boží pohled neulpívá na povrchu, ale proniká až k srdci. Niterná přináležitost ke Kristově církvi je pochodem po cestě jeho Pravdy zjevené v Ježíši Kristu. Nositelé čistého srdce spatřují už nyní slávu Boží na tváři Kristově. Jim je tedy království Boží vskutku blízko.

Vstup: Ž 24,1-6

Tužby:

2. Za srdce nová, čistá a neposkvrněná...
3. Abychom všichni Boha svého jednou tváří v tvář spatřili...

Epištola: 1 Te 2,3-8

Evangelium: L 11,33-42

K obětování: 2 K 4,6

K požehnání: 1 K 13,12

Modlitba:

Za zjevení tvá, Pane Ježíši, ti děkujeme. Velebíme tě za milost nám prokázanou. Děkujeme za všechno, co jsme s ní mohli učinit. Prosíme, stvoř v nás čistá srdce a pomoz, abychom s tím, čeho se nám dnes dostalo, moudře hospodařili. Ochraňuj nás a žehnej nám. Amen.

Vhodné písně: 133; 48; 194

PŘEČTĚTE SI V BIBLI

Nашe církve náležejí k reformačním církvím, které mají za základ zbožnosti Písmo svaté. Ale v některých našich náboženských obcích se bohužel nekonají biblické hodiny.

(pokračování z minulého čísla)

Hledání

Zažili jsme dobu, kdy bylo náboženství zesměšňováno, považováno za opium, které ohlupuje lidskou mysl, a kdy byla křesťanská víra znehodnocována. Mnoho lidí podlehló této ateistické módě a jejich hlavním zájmem bylo tělo: pokrm, nápoj, oděv. I současný člověk usiluje především o hmotné věci: peníze, majetek, zábava, cestování, v horším případě vyhledává alkohol a drogy. Ale byli a jsou lidé, které ateismus právě naopak provokuje k zamyšlení, otázkám a touze dozvědět se, číst a slyšet něco docela jiného: dojít na práh tajemství a zakusit poznání nové dimenze, najít smysl vlastní existence, promluvit s tím Neviditelným, Neznámým. Tato zvědavá dychtivost vede člověka k hledání.

Mt 6,25-34

Bible je plná zpráv o Bohu, o tom, jaký je, jak se projevuje, jaké činy a divy koná. Přesto i zde se velmi často mluví o hledání Hospodina. Toto hledání má ráz usilování, snahy po setkání, po obecenství s Bohem. Takové "hledání" (kralicky vyjádřeno) má také podobu „dotazování se po Bohu a jeho vůli“ (jak to často vystihuje ekumenický překlad).

Už Mojžíš – největší postava Starého zákona – připomíná na úsvitu dějin Izraele při výhledu do budoucna: „Budete hledat Hospodina, svého

Boha; nalezneš ho, budeš-li ho opravdu hledat celým srdcem a celou duší.“

Dt 4,29

V historii Božího lidu byli králové, kteří vyhledávali Hospodinovu tvář, potřebovali se radit s Hospodinem. Byl to například David.

2 S 21,1

Když byla schrána (truhla Boží s Desaterem) přinesena a umístěna doprostřed stanu, král David poprvé nařídil, aby bohoslužba byla provázena zpěvem a hudbou. V oslavné písni Asafa a jeho bratrů pak zazněla výzva: „Hleďte Hospodina, hleďte tvář jeho ustavičně!“ (Ekum.: „Dotazujte se na vůli Hospodinovu, jeho tvář hleďte ustavičně!“)

1 Pa 16,10-11

Takové pokyny dal král David také svému synu Šalomounovi, a ten bral otcovy rady vážně. Na posvátném návrší v Gibeón postavil bronzový oltář před Hospodinovým příbytkem, a tam se Boha se shromážděným lidem dotazoval.

1 Pa 28,9n; 2 Pa 1,5

Král Ása přikázal Judejcům, aby hledali Hospodina (ekum. dotazovali se Hospodina) a plnili Zákon a příkázání.

2 Pa 14,1 (2) – 6 (7)

Prorok Azarjáš připomněl králi Ásovi, že po mnoho let byl Izrael bez pravého Boha, bez kněze-učitele a bez zákona. To by se mělo změnit.

Na prorokovu výzvu král Ása obnovil smlouvu s Hospodinem. Stalo se tak při velké slavnosti. Shromáždění muži i ženy přísahali nadšeně za zvuku trubek a polnic, přísahali celým srdcem, že budou hledat Hospodina s veškerým zanícením. A Hospodin jim dopřál klid na všech stranách.

2 Pa 15,1-15

Syn Ásův Jóšafat pokračoval ve šťastném počínání svého otce. Nehledal modly, ale hledal Boha svého otce.

2 Pa 17,4

Když se však Jóšafat spojil s bezbožným králem Achabem, vidoucí Jéhu krále napomenul.

2 Pa 19,3

Nebezpečí od Moábů, Amónovců a Edómů, kteří vytáhli do války proti Judeji, vrátilo Jóšafata k Hospodinu. Král vyhlásil po celé zemi půst. Ze všech judských měst se lidé shromáždili, aby hledali pomoc u Hospodina.

2 Pa 20,3-4

Král Uzijáš začal panovat v 16 letech a kraloval v Jeruzalémě 52 let. Činil to, co je správné v Hospodinových očích a za dnů proroka Zekarjáš s pilností hledal Boha (ekum. dotazoval se Boha). Tehdy mu dal Bůh šťastný prospěch.

2 Pa 26,3-5

Texty vybrala: Jiřina Kubíková
(pokračování příště)

Nad Písmem

BLAHOSLAVENÍ ČISTÉHO SRDCE

L 11,35–42, Mi 6,8

Byl a je to starý křesťanův problém, ač by jím být neměl: jak žít, abych byl Bohu co nejbližší? Lid Staré smlouvy hledal odpověď cestou obětí, farizeové nacházejí řešení v úzkostlivém plnění všech předpisů, jimiž rozmělnili mojžíšský zákon. Ježíš má jiný recept: žít tak, aby v nás a kolem nás nebyla tma, ale světlo.

Každý z nás ví, co je v jeho životě temnotou, co se usínilo a pokrývalo a co ho vzdálilo od světla, v němž měl žít. Ježíšova rada je vtělena do liturgie ve druhé sloce vánočního blahoslavenství a reprezentuje nejkratší cestu k Bohu. Čisté srdce získáváme neustálým zápasem o Boží slovo. Každý prožil údobí, kdy ho Boží slovo zasáhlo jako oheň nebo světlo, ale také údobí, kdy nešel životem tak, aby se to Bohu líbilo, a proto skončil v příkopu. Pokud bylo Boží slovo pro nás živým, zjišťovali jsme v některých situacích, že někdy bylo namířeno i proti nám, proti naší drímající lásce, formální zbožnosti a mdlé víře. Působilo jako tomograf, který ukazuje lékaři, jak vypadají naše vnitřní orgány.

Je obtížné říci, který náš orgán je nejdůležitější. Kdo oslepne na jedno oko, pochopí, že pro něho je zbylé vidoucí oko orgánem nejdůležitějším. I Ježíš vyzdvihuje oko jako cestu, která zprostředkovává nejen faktické vidění, ale dává oku také funkci hodnotící a třídí-

cí. Proto mluví o oku čistém a špatném. Jeden francouzský exeget to vyložil takto: Čisté oko spolubuduje své srdce tak, aby patřilo cele Bohu a současně bylo široce otevřeno bližnímu. Špatné oko znamená, že v tvém srdci není dost místa ani pro Boha ani pro bližního, protože v něm kraluje "JÁ". Jako doplněk evangelia jsme četli radu Micheášovu. Jsou to tři Boží požadavky na nás a současně tři předpoklady bohumilého života. Dokáže to jen čisté srdce. Můžeme k Bohu přicházet se srdcem plným haraburdí, kterého se sami neumíme zbavit, a proto smíme či vlastně musíme prosit Boha o stvoření nového a čistého srdce, aby v něm byl prostor pro právo, milosrdenství a lásku. Jen takto uzpůsobené srdce může rozhodovat správně. Ty tři požadavky jsou základním předpokladem našeho pozitivního postoje vůči Božímu řádu i vůči bližnímu. Čisté srdce není křesťanská sci-fi ani utopie. Měl je přece Ježíš, a proto zůstal bez hříchu a mohl o sobě prohlásit, že je světlem, postaveným na svícnu. Jeho světlo nás osvětluje tak, aby v nás nic nezůstávalo ve tmě. Tak můžeme být Bohu nejbližší – nebo podle Micheáše - "chodit neustále s Hospodinem". Je v tom určitý paradox, protože on chodí současně s námi.

Víme, že Měsíc nemá své vlastní světlo, ačkoliv o měsíčním světle mluví-

me. Odráží jen světlo, které dostává od Slunce. Podobně ti, kteří dostávají světlo od Krista, odrážejí je do svého okolí. Dostávají světlo darem, a proto je mohou darovat dál. Proto nejen nezchudnou, ale naopak zbohatnou.

Miroslav Smutný,
leden 1996

Výjimečně zařazujeme kázání bratra faráře Miroslava Smutného, který již není mezi námi, ale jeho myšlenky jsou stále aktuální.

**Bože,
o Vánocích jsme se
radovali,
že do tmy světa zazářilo
podivuhodné světlo
ve tvém milovaném Synu.
Zpívali jsme,
že se „nám, nám narodil.“
Uplynul měsíc
a my si uvědomujeme,
že se nám a pro nás
skutečně narodil,
pokud jsme se k němu
blížili s čistým srdcem,
které je schopné poznat
a přijmout tvé obdarování.
Uchovej v nás čisté srdce,
poklad víry
i dětskou přirozenou
důvěru.
Amen.**

Alena Naimanová

ZE VZPOMÍNEK BR. FARÁŘE OLDŘICHA VÍTA 3

Pokračování z minulého čísla
Šel jsem s ním na Staroměstské náměstí a vybrali jsme si velmi vhodné místo na nároží Pařížské třídy, odkud bylo možno nejlépe sledovat průběh pohřebního průvodu. Když pohřeb dospěl k místu, kde jsme postávali, přiřadili jsme se do jeho početného zástupu a vydali se na náměstí, které nyní nese Palachovo jméno. Z balkónu budovy filosofické fakulty se nesly pietní projevy. Nejvíce a nejsilněji zapůsobil projev studenta filosofie Luboše Holečka, jenž u Palachova nemocničního lůžka setrval prakticky až do jeho skonu. Po skončení pietního aktu jsem doprovodil Jana Zajíce na pražské hlavní nádraží. Bylo patrné, že je rozrušen a dojat. Palachův čin se mu už tehdy stal výzvou, která nesměla zůstat bez odezvy. Zajíce těšilo, že jeho cesta do Prahy byla smysluplná přinejmenším v tom, že tu našel nové přátele. A upřímného přátelství si dovedl vážit. Věděl však, že se chť nechť musí vrátit domů. Případá mi, že odjížděl nerad a že už tenkrát zvažoval, že zanedlouho jeho cesta zase bude směřovat právě sem. Vyměnil jsem si s ním adresu a ubezpečil se, že bude i nadále žádostiv, abych mu aspoň korespondenčně zůstával nablízku...

Vracel se zpět do míst, která ho příliš nelákala. Ne že by k nim nechoval jakýs takýs vztah. Naopak. Miloval přírodu, v níž se cítil dobře a bezpečně. Miloval přátele, jimiž se obklopoval a jimž měl stále co říci. Nacházel dobré a bezpečné zázemí uprostřed své rodiny. Měl příkladný vztah k rodičům i sourozencům. A přesto, ba právě proto, vzhlížel dál a výš. S okupací se smířit nedokázal. A situace v Šumperku a poměry tu panující pro vnímavého mladého člověka byly velice svízelné. Život v okresním severomoravském městě s nekolkatisícovou okupační posádkou byl pro mladého a velmi bystrého

člověka nepředstavitelnou zkouškou. Navíc dech nadějnějšího "jara", jenž tomu předcházal, zavál sem s jistým opožděním. Zprofanování funkcionářů stranických a státních orgánů se snažili zuby nehty si udržet své výnosné posty a náhlý příchod nechtěného "jara" jim působil značné těžkosti. Duch jinde již dávno odváteho stalinismu se i přes občasně kosmetické úpravy v Šumperku udržel. Připomínal to i pověstný Stalinův pomník v parku, o jehož odstranění se nakonec "zasloužil" jakýsi opilec, jenž tento monument údajně poškodil. Padl sice pomník, avšak nepadli ti, kteří s ním padnout měli - zpronevěřilí funkcionáři. Vnímavý Jan Zajíc to rozpoznal a okamžitě to dal najevo při pořádaných mítincích. Právem byl znepokojen tím, že se vlastně nic převratného neděje. Zábor kasáren v přímém sousedství průmyslové školy, již Jan Zajíc navštěvoval a která stála na cestě k internátu, kde bydlel, okupačními vojsky se stal příčinou četných konfliktů mezi studenty a vojáky, po výtce vyprovokovaných právě nezvanými hosty. I Jan Zajíc se nejednou stal bezděky jejich terčem. Nedostatečně zabezpečený internát posloužil nevtaným vojákům jako cíl pro jejich noční "návštěvy objektu", kde se dalo "přilepšit si" krádeží osobních věcí studentů a přitom se i případně "obohatit" menší finanční částkou z jejich kapes. Zdá se, že i tyto trpké zkušenosti oživovaly Zajícova vzpomínání na Prahu a prožitý Palachův týden. Jeho dojmy z lednové Prahy byly plné nadšení z ohromujícího účinku, jakým naň tehdy Praha zapůsobila. Stupňující se napětí ve městě bylo mu pohnutkou, aby zvažoval, čím sám přispěje k obratu dané situace. Dospěl v konečné fázi k rozhodnutí, že nejschůdnějším řešením bude ve smrti následovat svého jmenovce Jana, který se mu stal vzorem a symbolem boje vůči bezpráví a

nesvobodě. S Prahou udržoval korespondenční spojení. Psal mi dopisy, v nichž emotivně líčil své nálady, a ode mne zpětně dostával dopisy, jež měly posloužit jako vzruha v nelibostných dobách. Ze Zajícových dopisů se však nedalo vyčíst, že se rýsuje jeho rozhodnutí nasměrované k tragickému konci. Věděl totiž, že by s takovým rozhodnutím u mne nepochodil, že bych mu ho vyvrátil. Zajíc si byl vědom, že se musí na tento protestní akt důkladně připravit. Bylo třeba v první řadě odstranit vše, co by mohlo jeho příští čin nějak znevážit. To vyřešil opatřením lékařského vysvědčení, stvrzujícího, že je zcela fyzicky a duševně zdrav. Připravil vlastní provolání k spoluobčanům osvětlující smysl jeho osobní zápalné sebeoběti. Sám sebe označuje jako "Pochodeň č. 2", aby v návaznosti na to konstatoval: "...K tomuto činu jsem se odhodlal proto, abyste se už vážně vzbudili a nedali s sebou vláčet... Pamatujte: "Když někomu vystoupí voda nad hlavu, je už jedno o kolik." Nemáme se čeho bát - jedině smrti. Ale: "Smrt není zlá, strašné je jenom umírání." A toto je pomalé umírání národní svobody... Ať moje pochodeň zapálí Vaše srdce a osvítlí Váš rozum! Ať moje pochodeň svítí na cestu k svobodnému a šťastnému ČESKOSLOVENSKU! ...Jen tak budu žít dál. UMŘEL JEN TEN, KDO ŽIL PRO SEBE!!! - Jan Zajíc"

Taková je tedy autentická část Zajícova plamenného provolání k občanům. Nechal je vytisknout na rozmnožovací blánu. Kromě toho ještě vlastnoručně podepsal několik set bílých listů formátu A4, na něž měl být přetištěn celý text jeho provolání. Druhý Zajícův dopis byl určen jeho rodině, třetí adresoval mně. Obsahoval pokyn, že ti, kteří mě v tu chvíli navštíví, jednajjí jeho jménem. Zároveň mě žádá, abych zajistil rozmnožení jeho provolání a zakončuje prosbou: "Modli se za mne!"

Pokračování příště

80 let od úmrtí autora Broučků

Jméno Jan Karafiát je obvykle spojováno s jedinou knihou - Broučky. Od roku 1876, kdy vyšla poprvé, uplynulo více než 130 let a dočkala se více než padesáti vydání! A to ještě - díky nevinným modlitbičkám - byla 40 let na indexu. Popularitou s ní v naší dětské literatuře mohou soutěžit jen národní pohádky. A právem. Autorova fantazie, přístupná dětskému vnímání, se mísí s realitou běžného života, nechybí laskavý humor, pochopební pro slabost, a především láska a pevné rodinné vztahy, pro dítě tak důležité.

Autor Broučků pocházel ze starého a vzdělaného rodu Karafiátů z Jíramova. Evangelickým farářem byl už jeho strýc Václav Karafiát, který studoval s Františkem Palackým v Prešpurku (Bratislavě), známými vlastenci a milovníky knih byli v 19. století i další členové rodu. Sám Jan studoval teologii v Berlíně, Bonnu a Vídni (1866-69) a stal se pak správcem evangelického semináře v Čáslavi (1762-64). Poté působil v letech 1874-95 na faře ve Hrubé Lhotě na Valašsku. Pro rozpory s církevní radou ve Vídni odešel do Prahy, kde žil jako soukromník. Po deset let tu vydával dvouměsíčník Reformované listy, které ponejvíce zaplňoval sám články o biblických studiích a kázáními. Vedle toho anonymně publikoval i teologické spisy a povídky. Pustil se rovněž do revize textů Bible kralické (1920), ovšem lpení na původním jazyku a vlastní teologické interpretace text natolik zatemnily, že je na mnoha místech nesrozumitelný. Také další pokračování Broučků a Karafiátův pětisvazkový vlastní životopis už větší popularity nedosáhly. Kdo viděl poslední večerníkové zpracování Broučků, dá za pravdu tomu, že reformovaného evangelíka Jana Karafiáta by jistě ani ve snu nenapadlo, že Broučci budou mít doma pověšený kříž.

(red)

ZA PHDR. KVĚTOU KOŘALKOVOU

Pátého ledna t.r. mrzlo, na prostranství před pražským strašnickým krematoriem hustě padal sníh. Přesto jsem ve vzpomínkách dlela ve stínu zelených stromů brněnské zahrady na Lipové uprostřed vzácných lidí, kteří se sem vždy na pár červnových dní po několikaleté sjižděli k setkání autorů z okruhu Českého zápasu. Jeden rok jsme takto trávili i s manželkou Kořalkovými. Historik Jiří Kořalka, jeden z nejzasvěcenějších odborníků na historii 19. stol., docházel do brněnského Zemského archivu studovat materiály k připravované životopisné knize o Františku Palackém, paní doktorka se účastnila našich diskusí, jednání, čtení, prostě všeho toho živoucího, co nás svedlo dohromady. Nedalo nám to a po ranní pobožnosti jsme PhDr. Kořalku zpovídali, nad čímže bádá. Ochtově nás pak seznamoval se svými poznatky. Knihu vydalo nakladatelství Argo (r. 1999, nestihlo to včas k 200. výročí narození Palackého), recenzoval ji i Český zápas. Nadále trvaly přátelské kontakty a spolupráce s redakcí.

Na štědrý den 2008 historička Květa Kořalková po dlouhé chorobě doma tiše zemřela. Rozloučení s ní vedl naprosto ekumenicky starokatolický duchovní Jakub Smrčka z Tábora a životní bilance, která při té příležitosti zazněla, byla podivuhodná. Osud této ženy v mnohém ilustroval průběh nedávné historie naší země. Květa Kořalková Malá se narodila 30. května 1930 v dělnické rodině v Šumberku nad Desnou (dnes část Tanvaldu) v Jizerských horách. Rodina se po okupaci severočeského po-

hraničí uchýlila do Smiřic a tam rodiče, ač sami bez vyznání, přihlásili dceru do Církve československé, tehdy českomoravské. PhDr. Kořalková po celý život oceňovala, co pro ni znamenal bohatý duchovní, kulturní a sportovní život smiřické náboženské obce v době okupace.

Hned po absolvování tehdejší filosoficko-historické fakulty Univerzity Karlovy roku 1954 pokračovala Květa Kořalková jako asistentka na katedře dějin. Přestože její přednášky měly v průběhu let pro posluchače značnou přitažlivost, musela r. 1958 vysokou školu opustit. Následně pracovala v Ústavu pro mezinárodní politiku a ekonomii (1958-1970). Čas "normalizace" jí vymezil práci v kadeřnictví, kde prošla několika profesemi, než r. 1986 odešla do důchodu. Ani v tomto období neopustila svůj zájem, věnovala se mj. historii místního hospodářství a přispívala do odborového tisku. Od r. 1977 se Květa Kořalková podílela na vzniku a rozmachu sborníku Husitský Tábor, vydávaného Husitským muzeem v Táboře (ten se i

jejím přičiněním stal v 80. letech českým historickým periodikem, oceňovaným u nás i v zahraničí), a sborníku Tábořský archiv.

V devadesátých letech spolupracovala s redakcí Českého zápasu a po několikaleté byla členkou redakční rady. Její seriál článků o oslavách Husova šestého července v letech 1939-1945 a články o působení náboženské obce ČČS ve Vídni kolem roku 1930 a po 15. březnu 1939 vzbudily značný zájem i mimo obvyklý čtenářský okruh časopisu. Několik článků věnovala počátkům ČČS, významným osobnostem této církve a jejímu početnému rozšíření po první světové válce.

Své bádání soustřeďovala Květa Kořalková na dějiny Tábora a Tábořska v první polovině 20. století. Patřila ke kmenovým autorům sborníku Tábořský archiv. Věnovala se mj. tématu vzniku, stavby a dokončení Sboru Božích bojovníků v Táboře a slavnosti otevření sboru 6. července 1939, která byla národní manifestací v době

německé okupace. S Rudolfem Teclem zpracovala K. Kořalková historii pomníku M. J. Husa v Táboře.

Profesní i lidský zájem upírala K. Kořalková vždy zejména k životu skupin lidí v určitých vyhraněných podmínkách. Děťství v dělnickém prostředí severních Čech nasměrovalo její výzkum k hnutí nezaměstnaných v Československu v letech hospodářské krize 1929-1933. Jako jedna z prvních se v 70. letech zabývala problematikou zahraničních Čechů a jejich reemigrací po květnu 1945. Svůj pobyt v Düsseldorfu zaměřila ke studiu života Čechů v Porýní a Vestfálsku na přelomu 19. a 20. století. Pozornost věnovala i složitému vývoji české krajanské obce Zelow ve středním Polsku.

O její nepostradatelné a mravenčí pomoci v publikační práci svědčí i její manžel, významný historik PhDr. Jiří Kořalka. Spolu s ním děkujeme Pánu za životní svědectví této naší sestry.

Jana Wienerová

ZPRÁVY

Výstava obrazů v Písku

Zveme vás na výstavu obrazů akademické malířky Zuzany Zárubové. Vernisáž se koná 2. února od 19 hodin v Husově sboru. Výstava potrvá do konce února a bude otevřena vždy v pondělí a ve středu od 14 do 17 h. Vstup je zdarma.

(no)

U prezidenta

Diecézní rada Bratislava oznamuje, že 5. januára boli prezidentom prijatí predstavitelia cirkví v Slovenskej republike. Prítomný bol tiež pápežský nuncijs. Pán prezident poďakoval biskupovi Kojnokovi za jeho dlhoročnú službu. Ďalej po oficiálnom príhovore predstaviteľov Ekumenickej rady cirkví a Biskupskej konferencie bol poriadaný raut, u ktorého sa veľa vecí riešilo a možno aj vyriešilo. Náš biskup hovoril nielen s riaditeľom úradu Ministerstva kultúry pre veci cirkevné Dr. Juranom, ale aj s podpredsedom vlády Čaplovičom, ktorý ho ubezpečil, že reštitučný nárok Cirkvi československej husitskej na Slovensku bude čoskoro riešený na Ministerstve kultúry.

(dr)

Peníze mají šustit...

Peníze mají šustit, nikoli cinkat. Tento výrok som počul vo filme francúzskej proveniencie Svätá Digidilda. Zlodej, vydávajúci sa za kňaza stál v kazateľnici a vyzval prítomných k zbierke a

Od loňského roku sa na farnom úrade v Ústí nad Labem každou sobotu od 14 h schádza mládež k výuce a doučovaniu anglického jazyka. Hodiny vede Mgr. Michaela Kajlíková. Na fotografii začiatníci, študenti ze SOU v Trmících.

v priebehu zbierky upozorňoval, že "peníze mají šustit". Celý život som sa tešil na to, že to pri zbierke v kostole niekedy poviem. Bohužiaľ, toto pranie sa mi už nespĺňa. V Slovenskej republike sme od 1. ledna prešli na euro, a tak sa dá očakávať, že peniaze pri zbierke budú už len cinkat'.

Jan Hradil, slovenský biskup

Koncert v Brně

Dovolujeme si pozvať všetky, kdo majú radi dobrou a veľmi dobrou hudbu. Dne 13. února v 18 h ve Sboru Páně na Vážného ulici č. 6 v Brně se uskuteční koncert pěvecké skupiny DNA (Dej Nám Akord), která zpívá ve složení: Jana Linduška Holešová (soprán), Markéta Reichelová (so-

prán), Jana Salvetová (alt), Hanka Chovancová (alt), Jirka "Báďa" Badal (tenor), Pavel Šuráň (tenor), Tomáš Příkryl (bas) a Václav Brázda (bas). Poslechnout si můžete černošské spirituály a vokální jazz.

Vstupné na tento koncert je dobrovolné, pričemž celý výtěžek koncertu bude věnován na stavební úpravy a opravy Sboru Páně, které mají umožnit vytvoření celoročního zázemí pro práci s malými dětmi a setkávání jejich (nejen) maminek. Návštěvou tohoto koncertu nezískáte jen prima zážitky z nádherného zpěvu, ale zároveň pomůžete i dobré věci. Koncert se koná za podpory Statutárního města Brna.

(dr)

JEŠTĚ DODATKEM K WIKIPEDIÍ

Dokončení ze str. 1
v tom, že posuzovali jako otázku jen možnost jiné sexuální orientace toho člověka a nevěnovali stejnou

pozornost způsobu, jakým jednal se svým možným partnerem. Navíc tu byla matoucí skutečnost, že šlo o člověka celkem dobrověstného.

Nevzalo se v potaz, že je dlouho ženatý a že těžce poškozuje rodinu. To všechno je možno přičíst k tíži té diecéze. Culpa nostra! Pokud se v tom ovšem podobným bulvárním způsobem chtějí dál hrabat katolíci, mohli by být napomenuti k větší chápavosti, majíce dost vlastních starostí s knězi, biskupy a kardinály pedofily, homosexuály a cizoložníky. Pokud se jim toho nevyskytuje zjevně dost tady, doma, mají toho jako "univerzální církve" až nad hlavu v jiných zemích, až po hrůzné historie z bohosloveckých seminářů, z prostředí irských ženských klášterů a ze zpráv o celých rozpuštěných diecézích v USA. Takže k čemu takové mravní rozhořčení a cui bono (komu ku prospěchu)?

Člověk by mýsl, že žijeme v osvíceném ekumenickém století. Ale občas si musíme uvědomit, že zde zůstávají stopy jakési podivné a zaostalé ideologické myšlenkové či pocitové války, prostě ono staré dobře známé vulgární pohanské: Non licet esse vos (nemáte právo vůbec existovat)! Vedle důstojných správců velkých katolických duchovních obdarování potulují se po okraji této církve lidičkové bojovní, ale s potměným zrakem. Že by noví encyklopedisté? To se ani nechce věřit.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

BLAHOŠLAVENÍ ČISTÉHO SRDCE

Dnešní tajenku získáte tak, že si z českého ekumenického překladu, z textu L 11,33-42, vypíšete písmenka podle následujícího klíče: první číslo určuje verš, druhé slovo v tomto verši (včetně předložek a spojek), třetí pak písmeno v daném slově.

41,8,1	33,3,5	36,2,2	35,1,4
40,3,1	37,7,4	35,2,3	39,5,2
42,2,4	39,7,5	33,2,6	36,5,2
42,2,2	40,1,5	35,4,5	33,1,5
37,3,4	42,8,3	37,4,2	33,4,2
34,3,2	34,20,5	36,2,2	37,7,5
38,9,2	33,6,4	36,1,1	42,5,1
42,5,1			

(Řešení z minulého čísla: Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské)

Jana Krajčířiková

Milan Salajka

(red)

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: ceskyzapas@ccsh.cz
Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

KALENDARIUM – LEDEN

26.-27. 1. 1644 - Společné vojsko (hraběte Rottala a generála Buchheima o síle asi 4 tisíc mužů) zaútočilo proti středisku povstálých Valachů - Vsetínu. Císařská trestná výprava rozpoutala na Valašsku krutý teror - vesnice byly vypalovány, povstalci mučení a popravováni (odhaduje se na 150-200 popravených Valachů). Odpor Valaška byl definitivně zlomen do jara 1644.

26.-28. 1. 1954 - V neveřejném procesu před Nejvyšším soudem byla odsouzena na doživotí bývalá zástupkyně generálního tajemníka ÚV KSČ M. Švermová (obžalovaní J. Taussigová, M. Landa, H. Lomský a další odsouzeni celkem k 113 letům vězení).

28. 1. 1609 - Zahájen český sněm v Praze, který předložil císaři Rudolfovi ke schválení Českou konfesi z roku 1575. Radikální římskokatolická skupina v čele s kancléřem Zdeňkem Vojtěchem Popelem z Lobkovic, Vilémem Slavatou z Chlumu a Jaroslavem Bořitou z Martinic (posilovaná nunciem Caetanem) odmítala přijmout ústupek v otázce náboženské svobody a dokonce požadovala umlčet nekatolický odboj vojensky. Sněm byl 1. dubna rozpuštěn.

27. 1. 1829 - Narodil se ve Vyšném Skálniku Ján Botto (+ 28. 4. 1881 v Banské Bystrici) - slovenský národní buditel a básník, který byl nejmladší ve skupině básníků a spisovatelů Štúrovky školy. Vliv na jeho národní uvědomění v době studia na lyceu v Levoči měl příchod několika studentů, kteří demonstrativně opustili Bratislavu na protest proti sesazení Štúra z katedry řeči a literatury československé. Na studiích pak pokračoval v Pešti. Zde prožil i revoluci 1848-49, ale sám se bojů aktivně neúčastnil. Po studiích působil jako inženýr v Banské Štiavnici a od roku 1870 v Banské Bystrici. Tady se v jeho bytě scházela studující slovenská mládež a básník v ní probouzel a povzbuzoval zájem o slovenskou literaturu, neboť vyučování slovenštiny tehdy nebylo na gymnáziích povoleno. Svou literární činnost zahájil již v Levoči, kde si osvojil Štúrovky názory na národ i společnost. Stejně jako ostatní štúrovci hledal podněty své básnické tvorby v lidové slovesnosti. Jeho lyrické básně, balady a elegie jsou obrazem neutěšené národní situace v porevolučních letech. Bottovým nejlepším dílem, které patří i k vrcholům slovenské romantické literatury, je básnická povídka Smrt Jánošíkova, četnými rysy připomínající Máchův Máj.

28. 1. 1919 - Narodil se ve Valašských Kloboukách u Zlína Ladislav Mňačko (+ 24. 2. 1994 v Praze) - slovenský spisovatel a publicista. Na počátku 60. let se seznámil se zákulisím politických procesů, což dalo podnět vzniku knihy Oneskorené reportáže (1963), jež byly srovnávány s významem tehdy též publikovaných prací Alexandra Solženicyna. Jeho prvním výrazným úspěchem se však stala autobiografická novela z roku 1959 Smrt sa volá Engelchen (film Jána Kadára), líčící dramatické okolnosti zániku partyzánské obce. Otřásajícím podobenstvím hypnotizující síly totalitní moci se stala slavná novela Ako chutí moc (1967). Na podzim 1967 se Mňačko poprvé odmítl na několik měsíců vrátit do vlasti a demonstrativně zůstal v Izraeli na protest proti československému postoji v izraelsko-arabské válce. Podruhé, již na podstatně delší dobu, odešel těsně po srpnové intervenci. V Rakousku hned v září 1968 napsal politický esej Siedma noc, v němž evokoval atmosféru posledního srpnového týdne, jenž byl ve znamení očekávání návratu státní delegace z Moskvy. V exilu žil Mňačko v relativní dobrovolné izolaci a věnoval se především psaní. Vzniklo tu osm prozaických knih a devět realizovaných scénářů, především pro televizi. Prvním Mňačkovým slovensky psaným románem, vzniklým v exilu, byla satira, "odlehčená orwelliáda" Súdruh Münchhausen (vyšel roku 1972 jako první slovenský román vydaný v exilovém nakladatelství Index). Jde o groteskního průvodce poválečnými dějinami KSČ, kde vystupují lehce zašifrované historické osoby (Husár, Gotles atd.). Jinými Mňačkovými díly jsou povídkový soubor Niekto to prežije, satira na západní životní styl Slavnostný prejav a "superthriller" Gigant (česky 1994), parodující bestsellerovou literaturu. Po změně v roce 1989 se vrátil do Československa a vystupoval jako rozhodný odpůrce slovenského separatismu. Po rozpadu společného státu si zvolil za místo svého bydliště Prahu.

28. 1. 1919 - Národní shromáždění přijalo zákon č. 50/1919 Sb. o zřízení druhé české univerzity - Masarykovy univerzity v Brně.

30. 1. 1889 - Jediný syn císaře Františka Josefa, Rudolf Lotrinský, spáchal sebevraždu. Následníkem trůnu se stal císařův bratr Karel Ludvík. Ten však navštívil roku 1896 Palestinu, onemocněl zde tyfem a zemřel. Korunním princem se stal jeho syn František Ferdinand d'Este.

31. 1. 1444 - V Praze se konal zemský sněm, který: 1. Uznal nároky čtyřletého Ladislava Pohrobka na český trůn; 2. Schválil stanovisko Jana Rokycany jak o reálné přítomnosti Kristově ve svátosti oltářní, tak i v jiných otázkách (o zachování sedmera svátostí, očištění, vzývání svatých, postech, pokání, užívání ornátů). Tím bylo učené tábořských rozhodně odsouzeno. Ti se však (vedení biskupem Mikulášem z Pelhřimova) nemínili podřídit. Ve svých názorech vycházeli z Mikulášova díla Vyznání a obrana Táborů (vzniklo roku 1431).

31. 1. 1919 - Národní shromáždění přijalo nový volební řád do obcí, který zaváděl i zde všeobecné, rovné a tajné hlasovací právo s poměrným zastoupením pro všechny občany od 21 let s tříměsíčním pobytem v obci (dosud platil "řád výsadní", volili jen plátcí přímých daní) a volit mohly i ženy. Volební období bylo čtyřleté. Novelou volebního řádu (zákon č. 122/1933 Sb.) se prodlužovalo volební období zastupitelstva na 6 let.

31. 1. 1929 - Zemřel v Praze Jan Karafiát (* 4. 1. 1846 v Jimramově na Moravě) - evangelický kněz, teolog a spisovatel - viz i str. 3.